ॐ

श्रीमद्-आद्य-शङ्कर-भगवत्पाद-परम्परागत-मूलाम्नाय-सर्वज्ञ-पीठम्
श्री-काञ्ची-कामकोटि-पीठम्
जगद्गुरु-श्री-शङ्कराचार्य-स्वामि-श्रीमठ-संस्थानम्

श्री-शङ्कर-भगवत्पाद-प्रशस्ति-सङ्ग्रहः

देव-वन्दनम्

सदा बाल-रूपाऽपि विघ्नाद्रि-हन्त्री महा-दन्ति-वक्राऽपि पञ्चा·स्य-मान्या।
विधी·न्द्रा·दि-मृग्या गणेशा·भिधा मे विधत्तां श्रियं काऽपि कल्याण-मूर्तिः ॥ १ ॥

—गणेशस्तुतिः - सुब्रह्मण्यभुजङ्गं शङ्करभगवत्पादकृतम् - १

पुस्तक-जप-वट-हस्ते वरदा·भय-चिह्न-चारु-बाहु-लते।
कर्पूरा·मल-देहे वा·गीश्वरि शोधया·शु मम चेतः ॥ २ ॥

—प्रपञ्चसारः शङ्करभगवत्पादकृतः ८/७०

गुरुपरम्परावन्दनम्

नारायणः पद्म-भवो वसिष्ठः शक्ति·श्च तत्-पुत्र-पराशर·श्च।
व्यासः शुको गौड-पदो यती·न्द्रो गोविन्द-योगी·ति गुरु-क्रमोऽयम्॥ १॥

आद्यः श्री-शङ्करा·चार्यो भगवत्पाद-संज्ञकः।
अवतीर्णः शम्भु·रिति प्रथितः कालटी-पदे॥ २॥

सुरेश्वरः पद्मपदो हस्तामलक-तोटकौ।
सर्वज्ञ·श्चे·ति त·च्छिष्याः प्रथिता गुरु-सन्निभाः॥ ३॥

शङ्करः कामको·ट्याख्यं पीठं काञ्च्यां व्यराजयत्।
प्रत्यस्थापय·दद्वैतं पीठे सर्वज्ञके स्थितः॥ ४॥

आत्मान·मनु सर्वज्ञं सुरेश्वर-मते स्थितम्।
गोप्तारं कामको·ट्याख्य-पीठस्य व्यदधाद् गुरुः॥ ५॥

त·दाद्ये·न्द्र-सरस्व·त्याख्याऽविच्छिन्ना परम्परा।
पाति नो गुरु-वर्याणां शारदा-मठ-सुस्थिता॥ ६॥

श्री-शङ्करार्य·मपरं श्री-शिवा-शिव-रूपिणम्।
पूज्य-श्री-कामको·ट्याख्य-पीठ-गं तं दया-निधिम्॥ ७॥

अपार-करुणा-सिन्धुं ज्ञान-दं शान्त-रूपिणम्।
श्री-चन्द्रशेखर-गुरुं प्रणमामि मुदाऽन्वहम्॥ ८॥

देवे देहे च देशे च भ·क्त्यारोग्य-सुख-प्रदम्।
बुध-पामर-सेव्यं तं श्री-जयेन्द्रं नमा·म्यहम्॥ ९॥

नमामः शङ्करा·न्वाख्य-विजये·न्द्र-सरस्वतीम्।
श्री-गुरुं शिष्ट-मार्गा·नुनेतारं स·न्मति-प्रदम्॥ १०॥

गुरु-पादुका-पञ्चकम्

—गोविन्द-भगवत्-पूज्यपाद-सन्निधौ शङ्कर-भगवत्पाद-कृतम्

जग·ज्जनि-स्थेम-लया·लयाभ्याम् अगण्य-पुण्यो·दय-भाविताभ्याम्।
त्रयी-शिरो·जात-निवेदिताभ्यां नमो नमः श्री-गुरु-पादुकाभ्याम्॥ १॥

विपत्-तमः-स्तोम-विकर्तनाभ्यां विशिष्ट-सम्पत्ति-विवर्धनाभ्याम्।
नम·ज्जना·शेष-विशेष-दाभ्यां नमो नमः श्री-गुरु-पादुकाभ्याम्॥ २॥

समस्त-दुस्तर्क-कलङ्क-पङ्का·पनोदन-प्रौढ-जलाशयाभ्याम् ।
निराश्रयाभ्यां निखिला·श्रयाभ्यां नमो नमः श्री-गुरु-पादुकाभ्याम्॥ ३॥

ताप-त्रया·दित्य-करा·र्दितानां छाया-मयीभ्या·मति-शीतलाभ्याम्।
आपन्न-संरक्षण-दीक्षिताभ्यां नमो नमः श्री-गुरु-पादुकाभ्याम्॥ ४॥

यतो गिरोऽप्राप्य धिया समस्ता ह्रिया निवृत्ताः सम·मेव नित्याः।
ताभ्या·मजे·शा·च्युत-भाविताभ्यां नमो नमः श्री-गुरु-पादुकाभ्याम्॥ ५॥

ये पादुका-पञ्चक·मादरेण पठन्ति नित्यं प्रयताः प्रभाते।
तेषां गृहे नित्य-निवास-शीला श्री-देशिके·न्द्रस्य कटाक्ष-लक्ष्मीः॥ ६॥

भगवत्पादकृतं गुरु-वन्दनम्

प्रज्ञा-वैशाख-वेध-क्षुभित-जल-निधे·र्वेद-नाम्नोऽन्तर-स्थं
भूता·न्यालोक्य मग्ना·न्यविरत-जनन-ग्राह-घोरे समुद्रे।
कारुण्या·दुद्धारा·मृत·मिद·ममरै·र्दुर्लभं भूत-हेतोः
य·स्तं पूज्या·भिपूज्यं परम-गुरु·ममुं पाद-पातै·र्नतोऽस्मि॥ १॥

यत्-प्रज्ञा·लोक-भासा प्रतिहति·मगमत् स्वा·न्त-मोहा·न्धकारो
मज्जो·न्मज्जं च घोरे ह्यसकृ·दुपजनो·दन्वति त्रासने मे।
यत्-पादा·वाश्रितानां श्रुति-शम-विनय-प्राप्ति·रग्र्या ह्यमोघा
तत्-पादौ पावनीयौ भव-भय-विनुदौ सर्व-भावै·र्नमस्ये॥ २॥

—माण्डूक्य-कारिका-भाष्यम्

यै·रिमे गुरुभिः पूर्वं पद-वाक्य-प्रमाणतः।
व्याख्याताः सर्व-वेदान्ताः तान् नित्यं प्रणतोऽस्म्यहम्॥ ३॥

—तैत्तिरीयोपनिषद्भाष्यम्

विमथ्य वेदो·दधितः समुद्धृतं सुरै·र्महा·ब्धे·स्तु महा·त्मभि·र्यथा।
तथाऽमृतं ज्ञान·मिदं हि यैः पुरा नमो गुरुभ्यः पर·मीक्षितं च यैः॥ ४॥

—उपदेशसाहस्र्याम्

सर्व-वेदान्त-सिद्धान्त-गोचरं तमगोचरम्।
गोविन्दं परमा·नन्दं सद्गुरुं प्रणतोऽस्म्यहम्॥ ५॥

अखण्डा·नन्द-सम्बोधो वन्दनाद् यस्य जायते।
गोविन्दं त·महं वन्दे चि·दानन्द-तनुं गुरुम्॥ ६॥

नमो नम·स्ते गुरवे महा·त्मने
विमुक्त-सङ्गाय स·दुत्तमाय।
नित्या·द्वया·नन्द-रस-स्वरूपिणे
भूम्ने सदाऽपार-दया·म्बु-धाम्ने॥ ७॥

स्वाराज्य-साम्राज्य-विभूति·रेषा
भवत्-कृपा-श्री-महिम-प्रसादात्।
प्राप्ता मया श्री-गुरवे महा·त्मने
नमो नम·स्तेऽस्तु पुन·र्नमोऽस्तु॥ ८॥

स्वामिन् नम·स्ते नत-लोक-बन्धो
कारुण्य-सिन्धो पतितं भवा·ब्धौ।
मा·मुद्धरा·त्मीय-कटाक्ष-दृष्ट्या
ऋज्व्याऽतिकारुण्य-सुधा·भिवृष्ट्या॥ ९॥

—विवेकचूडामणिः

वन्दे गुरूणां चरणा·रविन्दे
सन्दर्शित-स्वात्म-सुखा·वबोधे।
जनस्य ये जाङ्गलिकायमाने
संसार-हालाहल-मोह-शान्त्यै ॥ १० ॥

—योगतारावलिः १

श्री-गुरु-चरण-द्वन्द्वं वन्देऽहं मथित-दुस्सह-द्वन्द्वम्।
भ्रान्ति-ग्रहो·पशान्तिं पांसु-मयं यस्य भसित·मातनुते॥ ११ ॥

—स्वात्मनिरूपणम् १/१

वेदान्ताचार्यवन्दना

आदौ शिव·स्ततो विष्णुः ततो ब्रह्मा ततः परम्।
वसिष्ठ·श्च ततः शक्तिः ततः षष्ठः पराशरः॥ १ ॥

ततो व्यासः शुकः पश्चाद् गौडपादा·भिध·स्ततः।
गोविन्दार्य-गुरु·स्तस्मा·च्छङ्करा·चार्य-संज्ञकः ॥ २ ॥

पद्मपादः सुरेश·श्च हस्तामलक-तोटकौ।
वेदान्त-शिक्षा-गुरव आचार्याः पान्तु मां सदा॥ ३ ॥

—हुल्स्च्-कोशतः

सदाशिव-समारम्भां शङ्करा·चार्य-मध्यमाम्।
अस्म·दाचार्य-पर्यन्तां वन्दे गुरु-परम्पराम्॥ ४ ॥

नारायणं पद्म-भुवं वसिष्ठं
शक्ति·श्च तत्-पुत्र-पराशरं च।
व्यासं शुकं गौड-पदं महान्तं
गोविन्द-योगी·न्द्र·मथा·स्य शिष्यम्॥ ५ ॥

श्री-शङ्करा·चार्य·मथा·स्य पद्म-
पादं च हस्तामलकं च शिष्यम्।
तं तोटकं वार्तिक-कार·मन्यान्
अस्मद्-गुरून् सन्तत·मानतोऽस्मि॥ ६ ॥

—साम्प्रदायिकश्लोकाः

मार्कण्डेय-संहितायां भगवत्पाद-प्रशंसा

श्री-शङ्कर-गुरु-चरण-स्मरणम् अभीष्टा·र्थ-करण·मखिलानाम्।
सम्भवतु सर्वदा मम सम-रस-सुख-भाग्य-दान-निपुणतरम्॥ १ ॥

श्री-शङ्करा·चार्य-पदा·रविन्द-सेवा हि सर्वे·प्सित-कल्प-वल्ली।
लभ्येत जन्मा·न्तर-पुण्य-योगात् सुजन्मभिः शुद्ध-मनो·भिषङ्गैः॥ २ ॥

शङ्कर-गुरु-चरणा·म्बुजम् अखिल-जग·न्मङ्गलं मन·स्यनिशम्।
कलयामि कलि-मला·पहम् अमित-सुखा·धायकं बुधे·न्द्राणाम्॥ ३ ॥

लोका·नुग्रह-तत्परः पर-शिवः संप्रार्थितो ब्रह्मणा
चार्वाका·दि-मत-प्रभेद-निपुणां बुद्धिं सदा धारयन्।
काल·ट्याख्य-पुरोत्तमे शिव-गुरु·र्विद्या·धिनाथ·श्च यः
तत्-पत्न्यां शिव-तारके समुदितः श्री-शङ्करा·ख्यां वहन्॥ ४ ॥

महात्रिपुरसुन्दरी-रमण-चन्द्रमौलीश्वर-
प्रसाद-परिलब्ध-वाङ्मय-विभूषिता·शा·न्तरम्।
निरन्तर·मुपास्महे निरुपमा·त्म-विद्या-नदी-
नदी-नद-पति-प्रभं मनसि शङ्करा·र्यं गुरुम्॥ ५ ॥

तोटकाष्टकम्

विदि्ता·खिल-शास्त्र-सुधा-जलधे महितो·पनिषत्-कथिता·र्थ-निधे।
हृदये कलये विमलं चरणं भव शङ्कर देशिक मे शरणम्॥१॥

करुणा-वरुणा·लय पालय मां भव-सागर-दुःख-विदून-हृदम्।
रचया·खिल-दर्शन-तत्त्व-विदं भव शङ्कर देशिक मे शरणम्॥२॥

भवता जनता सुहिता भविता निज-बोध-विचारण-चारु-मते।
कलये·श्वर-जीव-विवेक-विदं भव शङ्कर देशिक मे शरणम्॥३॥

भव एव भवानिति मे नितरां समजायत चेतसि कौतुकिता।
मम वारय मोह-महा-जलधिं भव शङ्कर देशिक मे शरणम्॥४॥

सुकृतेऽधिकृते बहुधा भवतो भविता सम-दर्शन-लालसता।
अतिदीन·मिमं परिपालय मां भव शङ्कर देशिक मे शरणम्॥५॥

जगती·मवितुं कलिता·कृतयो विचरन्ति महामहस·श्छलतः।
अहिमांशु·रिवा·त्र विभासि पुरो* भव शङ्कर देशिक मे शरणम्॥६॥

गुरु-पुङ्गव पुङ्गव-केतन ते समता·मयतां न हि कोऽपि सुधीः।
शरणा·गत-वत्सल तत्त्व-निधे भव शङ्कर देशिक मे शरणम्॥७॥

विदि्ता न मया विशदै·क-कला न च किंचन काञ्चन·मस्ति गुरो।
द्रुत·मेव विधेहि कृपां सह-जां भव शङ्कर देशिक मे शरणम्॥८॥

[* गुरो इति पाठान्तरम्]

भगवत्पाद-शिष्यैः कृताः गुरु-स्तुतयः

येषां धी-सूर्य-दीप्त्या प्रतिहति·मगम·न्नाश·मेकान्ततो मे
ध्वान्तं स्वान्तस्य हेतु·र्जनन-मरण-सन्तान-दोला·धिरूढेः।
येषां पादौ प्रपन्नाः श्रुति-शम-विनयै·र्भूषिताः शिष्य-सङ्घाः
सद्यो मुक्तौ स्थिता·स्तान् यति-वर-महितान् याव·दायु·र्नमामि॥ १॥

—श्रुतिसारसमुद्धरणं तोटकाचार्यकृतम् १८८

वेदान्तो·दर-वर्ति भास्व·दमलं ध्वान्त-च्छि·दस्मद्-धियः
दिव्यं ज्ञान·मतीन्द्रियेऽपि विषये व्याहन्यते न क्वचित्।
यो नो न्याय-शलाकयै·व निखिलं संसार-बीजं तमः
प्रोत्सार्या·विरकार्षीद् गुरु-गुरुः पूज्याय तस्मै नमः॥ २॥

—नैष्कर्म्यसिद्धिः - श्रीसुरेश्वराचार्यकृता ४.७६-७७

आ शैला·दुदयात् तथाऽस्त-गिरितो भास्वद्-यशो·राशिभिः
व्याप्तं विश्व·मनन्धकार·मभवद् यस्य स्म शिष्यै·रिदम्।
आराद् ज्ञान-गभस्तिभिः प्रतिहत·श्चन्द्रायते भास्करः
तस्मै शङ्कर-भानवे तनु-मनो·वाग्भि·र्नमः स्यात् सदा॥ ३॥

यत्-प्रज्ञो·दधि-युक्ति-शब्दन-खज-श्रद्धै·क-स·न्नेत्रक-
स्थैर्य-स्तम्भ-मुमुक्षु-दुःखित-कृपा-यत्नो·त्थ-बोधा·मृतम्।
पीत्वा जन्म-मृति-प्रवाह-विधुरा मोक्षं ययु·र्मौक्षिणः
तं वन्देऽत्रि-कुल-प्रसूत·ममलं वेधो·भिधं मद्-गुरुम्॥ ४॥

—बृहदारण्यकभाष्यवार्त्तिकम् - सुरेश्वराचार्यकृतम्

नमा·म्यभोगि-परिवार-सम्पदं निरस्त-भूति·मनुमा·र्ध-विग्रहम्।
अनुग्र·मुन्मृदित-काल-लाञ्छनं विना-विनायक·मपूर्व-शङ्करम्॥ ५॥

यद्-वक्त्र-मानस-सरः-प्रतिलब्ध-जन्म-
भाष्या·रविन्द-मकरन्द-रसं पिबन्ति।
प्र·त्याश·मुन्मुख-विनीत-विनेय-भृङ्गाः
तान् भाष्य-वित्तक-गुरून् प्रणमामि मूर्ध्ना॥ ६॥

—पञ्चपादिका पद्मपादाचार्यकृता

वक्तार·मासाद्य यमेव नित्या सरस्वती स्वार्थ-समन्विताऽऽसीत्।
निरस्त-दुस्तर्क-कलङ्क-पङ्का नमामि तं शङ्कर·मर्चिता·ङ्घ्रिम्॥ ७॥

—सङ्क्षेपशारीरकं श्रीसर्वज्ञात्मेन्द्रसरस्वतीश्रीचरणैः कृतम्

सदाशिवब्रह्मेन्द्रविरचितायां जगद्गुरुरत्नमालायां भगवत्पाद-चरितम्

य·दबोध-वशा·दहं ममे·दं त·दिहे·त्यादि·रुदेति भूरि-भेदः।
त·दखण्ड·मनन्त·मद्वितीयं पर·मानन्द-मयं पदं श्रयेयम्॥ १॥

कलिना बलिनाऽखिले खिलेऽपि स्खलिते श्रौत-पथेऽपथे प्रवृद्धे।
जप-होम-तपस्सु नाम-शेषे·ष्वपि यातेषु सुभाषितेषु शोषम्॥ २॥

जग·दीक्षण-विह्वला·मृता·न्धो-निगद-व्यक्त-कृपा-रसा·नुबन्धम्।
प्रणिदिश्य गुहं पुरै·व गन्तुं प्रणिबन्धुं च मखान् द्विष·श्च यन्तुम्॥ ३॥

अवतार्य सुरान् परां·श्च पूर्वं विधि-वि·ष्णिवन्द्र-मुखान् विनोद-पूर्वम्।
स्वय·मप्यवतीर्य सुत्यु·रार्या-कमितुः श्री-शिव-शर्मणो विचार्य॥ ४॥

उदभूत् सदने निटाल-दृग् यो मद-भाजां सुधियां प्रमाथ-योग्ये।
शिशु·रर्पयता·न्मुमुक्षु-भाग्यं स शुभं शङ्कर-देशिकः सुभोग्यम्॥ ५॥

प्रति-चन्द्र-भवं निवृत्ति-धर्मा श्रित-गोविन्द-मुने·रवाप्त-धर्मा।
जयतात् कृत-सूत्र-भाष्य-कर्मा स्वय·मन्ते-वसतां वितीर्ण-शर्मा॥ ६॥

कुहना·न्त्यज-विश्वनाथ-सृष्टो द्रुहिण-व्यास-वरो·दिता·नुशिष्टः।
ममतां मम ताव·देष भिन्द्या·न्नमत·श्चो·परतिं ददा·त्वनिन्द्याम्॥ ७॥

प्रविशन् बदरी·मवाप्य सद्यः परमा·चार्य-पदार्चनं क्रमाद् यः।
धवला·चल·माप्य योऽप्यमाद्य·च्छिव-लावण्य·मुदीक्ष्य तं प्रपद्ये॥ ८॥

प्रतिपादित-लिङ्ग-पञ्चकेऽमुं प्रणिवर्त्या·शु तिरोहिते गिरीशे।
विनिवृत्य स दिग्-जय-प्रवृत्तो विविधैः शिष्य-वरै·र्विभातु चित्ते॥ ९॥

अथ कान्यकुमार-सन्धि-सेतु-स्थलिनी-वैङ्कट-कालहस्ति-यातुः।
यमि-नेतु·रमुष्य काञ्चि-यात्रा श·मिदानीं शम-दं क्रियाद् विचित्रा॥ १०॥

श्रित-निर्मल-राजसेन-चोल-क्षिति-पालो·द्धृत-विप्र-देव-शालः ।
वरदस्य तथाऽऽम्र-नायकस्या·प्युरु-वेश्म-द्वय-कृ·ज्जयाय मे स्यात्॥ ११॥

प्रकृतिं च गुहा·श्रयां महोग्रां स्व-कृते चक्र-वरे प्रवेश्य योऽग्रे।
अकृता·श्रित-सौम्य-मूर्ति·मार्यां सुकृतं नः स चिनोतु शङ्करा·र्यः॥ १२॥

उपयात्सु बुधेषु सर्व-दिग्भ्यः प्रदिश·न्नाशु पराभवं य एभ्यः।
विधृता·खिल-वित्-पद·श्च काञ्च्या·मधृता·र्तिः स दिशे·च्छ्रियं च काञ्चित्॥ १३॥

समतिष्ठिप·दा-हिमा·द्रि-सेव्यं क्रमशो धर्म-विचारणाय दिव्यम्।
अधि-काञ्चि च शारदा-मठं योऽभ्यधिकं नः सुख·मातनोतु सोऽयम्॥ १४॥

पर·मन्तिक-सत्-सुरेश्वरा·द्यैः परमा·द्वैत-मतं स्फुटं प्रवेद्य।
परि-काञ्चिपुरं परे विलीनः परमाया·स्तु शिवाय सद्गुरु·र्नः॥ १५॥

कामकोटि-परम्परागतैः आचार्यैः कृताः स्तुतयः

नम·स्तस्मै भगवते शङ्करा·चार्य-रूपिणे।
येन वेदान्त-विद्ये·य·मुद्धृता वेद-सागरात्॥ १॥

—विद्यारण्यमुनिविरचितायाम् अपरोक्षानुभूतिदीपिकायाम्

स्तुव·न्मोह-तमः-स्तोम-भानु-भाव·मुपेयुषः ।
स्तुम·स्तान् भगवत्पादान् भव-रोग-भिषग्-वरान्॥ २॥

—सदाशिवेन्द्रसरस्वतीश्रीचरणैः कृता ब्रह्मसूत्रवृत्तिः

वेदान्ता·र्था·भिधानेन सर्वा·नुग्रह-कारिणम्।
यति-रूप-धरं वन्दे शङ्करं लोक-शङ्करम्॥ ३॥

—नवपञ्चाशत्तमैः आचार्यैः श्रीभगवन्नामबोधेन्द्रसरस्वतीश्रीचरणैः कृतं हरिहराद्वैतभूषणम्

य·माश्रिता गिरां देवी नन्दय·त्यात्म-संश्रितान्।
त·माश्रये श्रिया जुष्टं शङ्करं करुणा-निधिम्॥ ४॥

—नवपञ्चाशत्तमैः आचार्यैः श्रीभगवन्नामबोधेन्द्रसरस्वतीश्रीचरणैः प्रणीतम् विवरणप्रमेयसङ्ग्रहात्मकम् अद्वैतभूषणम्

सर्व-तन्त्र-स्वतन्त्राय सदाऽऽत्माद्वैत-वेदिने।
श्रीमते शङ्करार्याय वेदान्त-गुरवे नमः॥ ५॥

अविप्लुत-ब्रह्मचर्यान् अन्विते·न्द्र-सरस्वतीन्।
आत्त-मिथ्यावार-पथान् अद्वैता·चार्य-सङ्कथान्॥ ६॥

आ-सेतु-हिमव·च्छैलं स·दाचार-प्रवर्तकान्।
जगद्-गुरून् स्तुमः काञ्ची-शारदा-मठ-संश्रयान्॥ ७॥

—पञ्चषष्टितमैः पीठाधिपतिभिः श्रीमत्सुदर्शनमहादेवेन्द्रसरस्वतीश्रीचरणैः प्रणीतः जगद्गुरु-परम्परा-स्तवः

गुरु·र्नाम्ना महिम्ना च शङ्करो यो विराजते।
तदीया·ङ्घ्रि-गलद्-रेणु-गणाया·स्तु नमो मम॥८॥
—अष्टषष्टितमाचार्यैः श्रीचन्द्रशेखरेन्द्रसरस्वतीश्रीचरणैः प्रणीतम्

कामाक्षी-करुणा-रूपं कामकोटि-जगद्गुरुम्।
चिन्मूर्तिं कलये चित्ते शङ्करा·चार्य·मव्ययम्॥९॥
—नवषष्टितमाचार्यैः श्रीजयेन्द्रसरस्वतीश्रीचरणैः प्रणीतम्

भजेऽहं भगवत्पादं भारतीय-शिखामणिम्।
अद्वैत-मैत्री-सद्भाव-चेतनायाः प्रबोधकम्॥१०॥
—सप्ततितमाचार्यैः श्रीशङ्करविजयेन्द्रसरस्वतीश्रीचरणैः प्रणीतम्

शङ्कर-चरित्र-ग्रन्थेषु

मेधावी निगम-पटु·र्बहु-श्रुतो वा येन·र्तं न कलयिता किला·त्म-तत्त्वम्।
त·न्नेत्रं तमसि च दिव्य-दृष्टि-दायि श्रेयो नः प्रदिशतु धाम देशिका·ख्यम्॥१॥
—पुण्यश्लोकमञ्जरी

नमामि शङ्करा·चार्य-गुरु-पाद-सरोरुहम्।
यस्य प्रसादा·न्मूढोऽपि सर्वज्ञोऽहं सदाऽस्म्यहम्॥२॥

वेदे ब्रह्म-सम·स्तदङ्ग-निचये गर्गोपम·स्तत्-कथा-
तात्पर्या·र्थ-विवेचने गुरु-सम·स्तत्-कर्म-संवर्णने।
आसी·ज्जैमिनि·रेव तद्-वचन-ज-प्रोद्बोध-कन्दे समो
व्यासेनै·व विभाति सद्गुरु·रसौ श्री-शङ्करा·ख्यः क्षितौ॥३॥

अद्वैता·र्णव-पूर्ण-चन्द्र·मभिदा-पद्मा·टवी-भास्करं
विद्वत्-कोटि-समर्चिता·ङ्घ्रि-युगलं प्रद्वेष-कक्षा·नलम्।
हृद्या·भेद्य-समस्त-वेद-जनित-प्रोद्यद्-विवेका·ङ्कुरं
स्विद्यद्-वा·गमृतं परात्-पर-गुरुं श्री-शङ्करं तं भजे॥४॥
—आनन्दगिरीयशङ्करविजयः

गा·माक्रम्य पदेऽधिकाञ्चि निबिडं स्कन्धै·श्चतुर्भि·स्तथा
व्यावृण्वन् भुवना·न्तरं परिहरं·स्तापं स-मोह-ज्वरम्।
यः शाखी द्विज-संस्तुतः फलति तत् स्वाद्यं रसा·ख्यं फलं
तस्मै शङ्कर-पादपाय महते तन्म·स्त्रि-सन्ध्यं नमः॥५॥

—व्यासाचलीयशङ्करविजयः

देशे कालडि-नाम्नि केरल-धरा-शोभा-करे सद्-द्विजे
जातः श्रीपति-मन्दिरस्य सविधे सर्वज्ञतां प्राप्तवान्।
भूत्वा षोडश-वत्सरे यति-वरो गत्वा बद·र्याश्रमं
कर्ता भाष्य-निबन्धनस्य सु-कविः श्री-शङ्करः पावनः॥६॥

—गोविन्दानन्दरचिते शङ्करा·चार्यचरिते

अज्ञाना·न्त·र्गहन-पतितान् आत्म-विद्यो·पदेशैः
त्रातुं लोकान् भव-दव-शिखा-ताप-पापच्यमानान्।
मुक्त्वा मौनं वट-विटपिनो मूलतो निष्पतन्ती
शम्भो·र्मूर्ति·श्चरति भुवने शङ्करा·चार्य-रूपा॥७॥

—नवकालिदासमाधवकविकृतः शङ्करदिग्विजयः

के·मे शङ्कर-सद्गुरो·र्गुण-गणा दिग्-जाल-कूलङ्कषाः
कालो·न्मीलित-मालती-परिमला·वष्टम्भ-मुष्टिंधयाः ।
का·हं हन्त तथा·पि सद्गुरु-कृपा-पीयूष-पारम्परी-
मग्नो·न्मग्न-कटाक्ष-वीक्षण-बला·दस्मि प्रशस्तोऽर्हताम्॥८॥

—सङ्क्षेपशङ्करविजये

श्रीम·च्छङ्कर-सद्गुरो·र्भगवतोऽगाधा·मसाधारणीं
वाणीं नः प्रतनीयसीं मुहु·रिमां गाढुं समुत्कण्ठते।
त·न्मूर्तिः प्रभु·रेव भक्त-जनता-वात्सल्य-वैपुल्य-भूः
अस्मै साधु ददातु शस्त-दयया हस्ता·वलम्बं हरः॥९॥

—वल्लीसहायकविकृतौ आचार्यदिग्विजये

अन्यैः वेदान्ताचार्यैः कृताः स्तुतयः

प्रचार्यं सर्व-लोकेषु सञ्चार्यं हृदया·म्बुजे।
विचार्यं सर्व-वेदान्तैः आचार्यं शङ्करं भजे॥ १ ॥

—नारायणीयोपनिषद्भाष्ये

भगवत्पाद-पादा·ब्ज-पांसवः सन्तु सन्ततम्।
अपारा·सार-संसार-सागरो·त्तार-सेतवः ॥ २ ॥

—चित्सुखाचार्याणां भाष्यभावप्रकाशिकायाम्

उद्धृत्य वेद-पयसः कमला·मिवा·ब्धेः
आलिङ्गिता·खिल-जगत्-प्रभवै·क-मूर्तिम्।
विद्या·मशेष-जगतां सुख-दा·मदाद् यः
तं शङ्करं विमल-भाष्य-कृतं नमामि॥ ३ ॥

—विवरणाचार्याणां पञ्चपादिकाविवरणे

यद्-भाष्या·म्बुज-जात-जात-मधुर-प्रेयो·मधु-प्रार्थना-
सार्थ-व्यग्र-धियः समग्र-मरुतः स्वर्गेऽपि निर्वेदिनः।
यस्मिन् मुक्ति-पथः पथीन-मुनिभिः सम्प्रार्थितः सम्बभौ
तस्मै भाष्य-कृते नमोऽस्तु भगवत्पादा·भिधां बिभ्रते॥ ४ ॥

—आनन्दगिर्याचार्याणां सूत्रभाष्यव्याख्यायां - ६

श्री-गुरुं भगवत्पादं शरण्यं भक्त-वत्सलम्।
शिवं शिव-करं शुद्ध·मप्रमेयं नमा·म्यहम्॥ ५ ॥

—अद्वैतसभायाः ब्रह्मविद्यापत्रिकायां प्रकाशिते अज्ञातकर्तृके गुर्वष्टके

तं वन्दे शङ्करा·चार्यं लोक-त्रितय-शङ्करम्।
सत्-तर्क-नखरो·द्दीर्ण-वावदूक-मतङ्गजम् ॥ ६ ॥

—तत्त्वबोधभगवत्प्रणीते तत्त्वबोधे

आनन्द-घन·मद्वन्द्वं निर्विकारं निरञ्जनम्।
भजेऽहं भगवत्पादं भजता·मभय-प्रदम्॥ ७ ॥

—मनीषा-पञ्चक-व्याख्याने

यद्-भाष्यो·क्ते·र्लव-परिजुष·श्छात्र-वर्गा महान्तः
निर्भिन्दन्ति प्रबल-मतयो वादि-शैलं समस्तम्।
यै·र्वेदा·ब्धे·रमृत·मिव सद्-भाष्य·मापत् प्रकाशं
तत्-पादा·ब्जं स्फुरतु हृदये ह्युद्धृतं सर्वदा मे॥८॥

—मनीषापञ्चरत्नलघुविवरणे

महा-मोह-पङ्के विरिञ्चा·चरा·न्तं
प्रजा-हस्तिनं मग्न·मालोक्य भाष्यैः।
जलैः क्षालयित्वाऽऽत्म-विद्या-दिवं यो
नय·त्येकलं शङ्करं तं नमामि॥९॥

—ज्ञानामृतयतेः कृतौ विद्यासुरभिसंज्ञके नैष्कर्म्यसिद्धिविवरणे

संसार-सर्प-परिदष्ट-विनष्ट-जन्तु-
सञ्जीवनाय परया कृपयो·पपन्नः।
ब्रह्मा·वबोध-परमौ·षध·मुद्वहन् यः
तं शङ्करं परतरं भिषजां भजामि॥१०॥

—अद्वैतबोधामृतम्

वेदान्ता·म्भो·गभीरा नय-मकर-कुला ब्रह्म-विद्या·ब्ज-षण्डा
पाषण्डो·त्तुङ्ग-वृक्ष-प्रमथन-निपुणा मान-वीची-तरङ्गा।
यस्या·स्यो·त्था सरस्व·त्यखिल-भव-भय-ध्वंसिनी शङ्करस्य
गङ्गा शम्भोः कपर्दा·दिव निखिल-गुरो·र्नौमि तत्-पाद-पद्मम्॥११॥

—ज्ञानघनपादानां तत्त्वशुद्धौ

सूत्र-प्रग्रह-वेद-वाजिनि मह·न्मीमांसक-स्यन्दने
तिष्ठन् भाष्य-पिनाक·मुज्ज्वल-गुणं कृत्वाऽऽत्म-धी-सायकम्।
आकृष्य प्रदह·न्नशेष-विपदां मूलं पुराणां त्रयं
भूया·न्नोऽभिनवः पुरारि·रशुभस्यो·च्छित्तये शङ्करः॥१२॥

—रामानन्दस्य ऋजु-विवरण-व्याख्यायाम्

यद्-भाष्य-सागर-ज-युक्ति-मणीन् प्रकीर्णान्
प्राप्या·धुना कतिपयान् कवयो भवन्ति।
तस्मै नमो जन-मनो·ब्ज-दिवाकराय
कृत्स्ना·गमार्थ-निलयाय यती·श्वराय॥ १३॥
—बोधनिधि-कृते उपदेश-प्रकरण-विवरणे

वेदान्ता·र्थं गभीरं ह्यति-सुगमतया बोधयामी·ति विष्णुः
व्यासा·त्माऽसूत्रयत् तद् दुरधिगम·मभूद् वादि-दुर्बुद्धि-भेदात्।
भिन्दन् दुर्बुद्धि-भेदं य इह करुणयाऽभाष्ययद् भाष्य·मेतत्
तं वन्दे सर्व-वन्द्यं त्रि-जगति भगवत्पाद-संज्ञं महे·शम्॥ १४॥
—रामानन्दसरस्वतीकृतविवरणोपन्यासे

त्रि-वर्गेणा·क्रान्ते जनन-मरणा·दि-व्रण-भुवा
जनेऽस्मिन् सर्वस्मिं·स्तिमिर-परिणाहै·क-शरणे।
निषेक्तुं निध्यातोऽमृत·मग-पतिः शङ्कर इति
स्व-नाम व्याख्यातुं जयति कुहना-भिक्षु·रनिशम्॥ १५॥
—अभिनवद्राविडाचार्य-श्रीबालकृष्णानन्दसरस्वतीनां शारीरकमीमांसाभाष्यवार्तिके

श्री-सम्बन्ध·मुदीक्ष्य वाचक-पदे यान् शार्ङ्गिणं वैष्णवाः
चन्द्रो·त्तंस-पदा·स्पदत्व-कलना·च्छम्भुं च शैवा विदुः।
आनन्दा·द्वय-शोभमान-परम-प्रेमा·स्पदं योगिनः
तान् पादा·म्बुज-रेणु-धूत-तमसो वन्दे सदा श्री-गुरून्॥ १६॥
—गङ्गाधरसरस्वत्याख्यभिक्षुणा रचितायाम् आत्मसाम्राज्यसिद्धिव्याख्यायाम्

नमः श्री-शङ्करा·चार्य-गुरवे शङ्करा·त्मने।
शरीरिणां शङ्कराय शङ्कर-ज्ञान-हेतवे॥ १७॥
—नृसिंहाश्रमविरचितायां तत्वबोधिन्याख्यायां सङ्क्षेपशारीरकटीकायाम्

याऽनुभूतिः स्वयं-ज्योति·रादित्ये·शान-विग्रहा।
शङ्करा·ख्या च तं नौमि सुरेश्वर-गुरुं परम्॥ १८॥
—नृसिंहप्रज्ञमुनिकृते बृहदारण्यकभाष्यवार्तिकन्यायतत्त्वविवरणे

संसारा·ब्धि-निषण्णा·ज्ञ-निकर-प्रोज्जिहीर्षया।
कृत-संहननं वन्दे शङ्करं लोक-शङ्करम्॥ १९॥
—विज्ञानवासयतिरचितायां पञ्चपादिकाव्याख्यायाम्

वेदान्ता·र्थ-त·दाभास-क्षीर-नीर-विवेकिनम्।
नमामि भगवत्पादं पर-हंस-धुरंधरम्॥ २०॥
—अमलानन्दसरस्वतीनां वेदान्तकल्पतरौ

नाना-भाष्या·दृता सा सगुण-फल-गति·र्वैध-विद्या-विशेषैः
तत्-तद्-देशा·प्ति-रम्या सरि·दिव सकला यत्र या·त्यंश-भूयम्।
तस्मि·न्नानन्द-सिन्धा·वतिमहति फले भाव-विश्रान्ति-मुद्रा
शास्त्रस्यो·द्घाटिता यैः प्रणमत हृदि तान् नित्य·माचार्य-पादान्॥ २१॥
—अप्पयदीक्षितानां न्यायरक्षामणौ

प्रचण्ड-पाखण्ड-विखण्डनो·द्यतं त्रयी-शिरो·र्थ-प्रतिपादने रतम्।
बुधै·र्नुतं योग-कलाभि·रावृतं नमामि तं शङ्कर-देशिकं ततम्॥ २२॥
—सच्चिदानन्दसरस्वतीकृतायाम् आर्याव्याख्यायाम्

दृष्ट्वा यो दिव्य-दृष्टिः कलि-युग-समये "मन्द-भाग्या मनुष्याः
तस्मात् तन्त्र-प्रपञ्चः सुर-यजन-विधि·र्मत्-कृतो निष्फलः स्यात्"।
इ·त्याविर्भूय पृथ्व्यां पुन·रपि कृतवां·स्तन्त्र-सारं गिरीशः
तं वन्दे शङ्करा·ख्यं महिततम-मनः-प्रार्थनीया·र्थ-रूपम्॥ २३॥
—प्रपञ्चसारसम्बन्धदीपिकायाम्

येना·द्वन्द्व·मखण्ड·मक्षय-पदं प्रादर्शि तापा·पहं
भाष्य-ग्रन्थि-निबन्धनैः श्रुति-शिरो·वाक्या·र्थ-विद्योतिभिः।
नित्यो यत्र समस्त-सद्-गुण-गण·स्तं शङ्करा·चार्य-गीर्·
विख्यातं मुनि-मौलि-लालित-पद-द्वन्द्वं सदा संश्रये॥ २४॥
—रामतीर्थस्वामिरचितायाम् अन्वयार्थप्रकाशिकाख्यायां संक्षेपशारीरकव्याख्यायाम्

वेदान्त-व्रात-नीरं शत-पथ-कथित-न्याय-रत्न-प्रपूरं
पारावारं सुतारं निगम-मुख-ष·डङ्गा·त्म-सद्-ग्राह-घोरम्।
कारं-कारं सुगाहं श्रुत-मत-मथितै·र्ब्रह्म-विद्या·मृतं यः
प्रादा·दादाय तस्मा·दशरण-शरणं शङ्करं तं नमामः॥२५॥
—आनन्दपूर्णरचितायां न्यायकल्पलतिकानाम्न्यां सुरेश्वरवार्तिकटीकायाम्

वेदान्ता·र्थ-विभासकाय गुरवे शान्ताय संन्यासिने
नाना-वादि-नगे·न्द्र-सङ्घ-पवये योगी·न्द्र-वन्द्याय च।
मोह-ध्वान्त-दिवाकराय भगवत्पादा·भिधां बिभ्रते
तस्मै भाष्य-कृते नमोऽस्तु सततं पूर्णाय बोधा·त्मने॥२६॥
—तैत्तिरीयभाष्यटीकायाम्

ये वेदान्त-सुधो·दधिं सुमनसां निश्श्रेयसाय स्वयं
निर्मथ्यो·दहर·न्निरूपण-गुणा·वृत्तेन चेतो·मथा।
अद्वैता·मृत·मासुरा·नुशयिना·मास्वादनीये·तरत्
ता·नाऽऽस्माक-गुरो·रुपैमि भगवत्पादा·दिमान् देशिकान्॥२७॥
—कृष्णानन्दयतिकृतौ सिद्धान्तसिद्धाञ्जने

काले शिवः क्रम-वशात् कलि-दोष-दुष्टे
यः सम्प्रदाय-रहितं त·दपेक्ष्य भूयः।
क्षोण्या·मवातर·दशेष-जग·द्धिता·र्थी
श्री-शङ्करा·ख्य·ममलं गुरु·माश्रये तम्॥२८॥
—नारायणकृतौ प्रपञ्चसारार्थदीपे

वेदा·द्यागम-दुग्ध-सिन्धु-मथनात् त·न्मेय-मन्था·द्रिणा
दिव्या·भोग-विचार-वासुकि-वशा·दाश्रित्य धैर्यं परम्।
ब्रह्मो·द्बोध-सुधां विधाय दयया मर्त्या·नमर्त्या·नमी
कुर्वन्तो गुरवो जयन्ति जगतां लक्ष्मी·श-वद् रक्षकाः॥२९॥
—वरदराजपण्डितकृतौ खण्डनमण्डने

यदीय-वाक्-सूर्य-रुचि-प्रणाशितः
हृ·दन्ध-कारो नमता·मशेषतः।
महा·त्मनः शिष्य-हिते सदा रतान्
नमामि तान् शङ्कर-पूज्य-देशिकान्॥ ३०॥

—शङ्कुकविरचिते कैवल्यनवनीते

यद्-वक्त्रा·म्बुज-निस्सृतं परमकं श्री-सूत्र-भाष्या·मृतं
पीत्वा मादृश-जीव-भङ्ग-निचया नन्दन्ति मोक्षा·ङ्गणे।
नाना-वादि-मदे·भ-भञ्जन-महा-व्यग्रो·ग्र-कण्ठीरवान्
वन्दे व्यास-मुनी·न्द्र-शङ्कर-मुखान् सद्-देशिकां·स्ता·नहम्॥ ३१॥

—अमरेश्वरशास्त्रिरचिते अज्ञानध्वान्तचण्डभास्करे

यो लोको·पकृति-प्रविष्ट-हृदयो जित्वाऽतिबाह्यं मतं
श्रीम·च्छङ्कर-शब्द-पूर्व-भगवत्पादा·भिधानं गतम्।
सद्-वेदान्त-रहस्य-वत् स्फुटितवान् गोप्यं रहो-मानवं
तं वन्दे भगवन्त·मन्तक-रिपुं सर्वा·न्तराय-च्छिदम्॥ ३२॥

—कामेश्वरसूरिकृतायाम् अरुणामोदिनीनाम्न्यां सौन्दर्यलहरीव्याख्यायाम्

अखिल-पर-हंस-देशिक·मागम-गूढा·र्थ-दर्शकं प्राज्ञम्।
स्वानन्द-पूर्ण-सागर·मनिश·महं नौमि शङ्करा·चार्यम्॥ ३३॥

—नागनाथरचिते आत्मबोधप्रकरणे

विष्णवे व्यास-रूपाय ब्रह्म-सूत्र-कृते नमः।
महे·शाय च तद्-भाष्य-कृते शङ्कर-रूपिणे॥ ३४॥

—अल्लालसूरिरचिते भामतीतिलके

हर-लीला·वताराय शङ्कराय वरौजसे।
कैवल्य-कलना-कल्प-तरवे गुरवे नमः॥ ३५॥

—उमामहेश्वररचितायां तत्त्वचन्द्रिकायाम्

यत्-पादा·ब्ज-प्रभव-विमल-श्री-परागा·लि-भास्वान्
मत्-स्वा·न्त-स्थं प्रणुदति तमः-पुञ्ज·मत्यन्त-चण्डम्।
यत्-कारुण्य-प्लव-परिजुषा तारितोऽनेन तूर्णं
संसारा·ब्धिः प्रणति·रनिशं स्याद् गुरूणां पदा·ब्जे॥ ३६॥

—सीतारामसूरिरचिते वेदान्तकौस्तुभे

पाराशर्य-वचो·विलास-मसृणैः सूत्रैः क्रमेणा·ततैः
अत्यस्तैः प्रकटीचकार भगवान् यो भाष्य-संज्ञं पटम्।
अज्ञानो·द्भव-जाड्य-नाश-करणं स्वा·नन्द-दं सेविनां
तं वन्देऽखिल-योगि-वन्द्य-चरणं श्री-शङ्करं शं-करम्॥ ३७॥

—कमलाकरदेवकृतौ आनन्दविलासे

योऽयं दैवत-सार्वभौम-विभवो विश्वा·धिको रुद्र इ·
त्याद्यै·राद्य-वचोभि·रद्वयपरै·रद्या·पि संस्तूयते।
अद्वैता·त्म-विबोधनाय विदुषा·मिच्छा-समङ्गीकृत-
श्रीम·च्छङ्कर-देशिके·न्द्र-वपुषं श्री-शङ्करं भावये॥ ३८॥

—शङ्कराचार्याष्टके

शङ्कर-वाङ्महिमा

अधिगत-भिदा पूर्वा·चार्या·नुपेत्य सहस्र-धा
सरि·दिव मही-भागान् संप्राप्य शौरि-पदो·द्गता।
जयति भगवत्पाद-श्रीम·न्मुखा·म्बुज-निर्गता
जनन-हरणी सूक्ति·र्ब्रह्मा·द्वयै·क-परायणा॥ १॥

—अप्पय्यदीक्षितानां सिद्धान्तलेशसङ्ग्रहे

संसारा·ध्वनि ताप-भानु-किरण-प्रोद्भूत-दाह-व्यथा-
खिन्नानां जल-काङ्क्षया मरु-भुवि श्रान्त्या परिभ्राम्यताम्।
अत्यासन्न-सुखा·म्बुधिं सुख-करं ब्रह्मा·द्वयं दर्शय-
न्त्येषा शङ्कर-भारती विजयते निर्वाण-सन्दायिनी॥ २॥

—विवेकचूडामणौ

जय-घोषः

श्री-शङ्कराचार्य-वर्य ब्रह्म-ज्ञान-प्रदायक।
अज्ञान-तिमिरादित्य सुज्ञानाब्धि-सुधाकर॥ १॥

ज्ञान-मुद्राञ्चित-कर शिष्य-हृत्-ताप-हारक।
कम्र-मुक्ति-गृह-द्वार-कवाट-घ्न-पदाम्बुज ॥२॥
(स्वामिन्! जय! विजयी भव!)

षण्मत-स्थापनाचार्य त्रयी-मार्ग-प्रकाशक।
प्रसन्न-वदनाम्भोज परमार्थ-प्रकाशक॥ ३॥

ज्ञानात्मकैक-दण्डाढ्य कमण्डलु-लसत्-कर।
काषाय-वसनोपेत भस्मोद्धूलित-विग्रह॥ ४॥
(स्वामिन्! जय! विजयी भव!)

श्रीमत्-कैलास-निलय-सच्छिवांशावतारक।
कालटी-क्षेत्र-निवसदार्याम्बा-गर्भ-संश्रित ॥५॥

शिवादि-गुरु-वंशाम्बुनिधि-राकेश-सन्निभ।
पितृ-दत्तान्वर्थ-भूत-शङ्कराख्या-समुज्ज्वल॥ ६॥
(स्वामिन्! जय! विजयी भव!)

अभ्यस्त-वेद-वेदाङ्ग निखिलागम-पारग।
दरिद्र-ब्राह्मणी-दत्त-भिक्षामलक-तोषित॥ ७॥

स्वर्णामलक-सद्वृष्टि-प्रसादानन्दित-द्विज ।
अष्ट-वर्ष-चतुर्-वेदिन् द्वादशाखिल-शास्त्र-ग॥ ८॥
(स्वामिन्! जय! विजयी भव!)

सरिद्-वर्त्मातप-श्रान्त-मातृ-दुःखापनोदक।
नक्र-ग्रह-व्याज-मातृ-मत-पारमहंस्यक ॥९॥

चिन्तना-मात्र-सान्निध्य-करणाश्वासिताम्बक।
सोमोद्भवा-तटी-क्लृप्त-सौम्य-गोविन्द-सेवन ॥ १० ॥
(स्वामिन् ! जय ! विजयी भव !)

गोविन्दार्य-मुखावाप्त-महावाक्य-चतुष्टय ।
योग-सिद्धि-गृहीतेन्दुभवा-पूर-कमण्डलो ॥ ११ ॥

गुर्वनुज्ञात-विश्वेश-दिदृक्षा-गमनोत्सुक ।
चण्डालाकार-विश्वेश-प्रश्नानुप्रश्न-हर्षित ॥ १२ ॥
(स्वामिन् ! जय ! विजयी भव !)

विश्वेशानुग्रहावाप्त-भाष्य-ग्रथन-नैपुण ।
भाष्य-स्फुट-श्रुतिशिरो-मत-तत्त्वाभिलापक ॥ १३ ॥

यदूद्वह-प्रोक्त-गीता-याथातथ्य-विवेचक ।
ब्रह्मसूत्रार्थ-संवाद-हृष्यत्-सत्यवती-सुत ॥ १४ ॥
(स्वामिन् ! जय ! विजयी भव !)

मन्दाकिनी-झरी-रम्य-भाष्य-पावित-भूतल।
भाष्य-सार-प्रकरण-कृत-जिज्ञासु-तोषण ॥ १५ ॥

सौन्दर्य-लहरी-मुख्य-बहु-स्तोत्र-विधायक ।
योगजाग्नि-कृत-स्वाम्बा-यज्ञ-स्थापित-सत्पथ ॥ १६ ॥
(स्वामिन् ! जय ! विजयी भव !)

त्रिरधीतात्मीय-भाष्य-सनन्दन-समाश्रय।
कुकूलानल-कूट-स्थ-कुमारिल-कृतानते ॥ १७ ॥

कर्मैक-पथिकोद्दण्ड-मण्डनान्त्याश्रम-प्रद।
कञ्ज-योन्यवतार-श्री-सुरेश्वर-सुदेशिक ॥ १८ ॥
(स्वामिन् ! जय ! विजयी भव !)

यथावत्-तत्त्व-विज्ञातृ-हस्तामलक-सद्गुरो ।
तोटकाभिव्यक्त-भक्ति-तत्त्व-ज्ञानाढ्य-शिष्यक ॥ १९ ॥

पृथ्वीधवादि-शिष्यौघ-शिरोधृत-पद्-द्वय ।
शारदा-स्थापना-पूत-ऋश्यशृङ्ग-गिरि-स्थल॥ २०॥
(स्वामिन्! जय! विजयी भव!)

ककुब्जय-महायात्रा-पवित्रित-महीतल।
रामेश्वरादि-मेर्वन्त-प्रतिष्ठापित-सन्मत॥ २१॥

अद्वैत-स्थापनाचार्य भगवत्पाद-संज्ञक।
वेद-वेदान्त-सम्प्रोक्त-रक्षार्थ-मठ-कल्पन॥ २२॥
(स्वामिन्! जय! विजयी भव!)

कैलास-यात्रा-संप्राप्त-चन्द्रमौलि-प्रपूजक।
नेपाल-केदार-वर-सिद्धि-लिङ्ग-निधायक ॥ २३॥

चिदम्बर-सभा-न्यस्त-मोक्ष-लिङ्ग यतीश्वर।
तुङ्गा-भद्रा-सङ्ग-भूमि-भोग-लिङ्ग-समर्चन ॥ २४॥
(स्वामिन्! जय! विजयी भव!)

श्रीचक्रात्मक-ताटङ्क-पोषिताम्बा-मनोरथ ।
काञ्च्यां श्रीचक्र-राजाख्य-यन्त्र-स्थापन-दीक्षित॥ २५॥

भेरी-पटह-वाद्यादि-राज-लक्षण-लक्षित।
सर्वज्ञ-पीठाध्यारोह-लुप्त-सार्वज्ञ्य-संशय॥ २६॥
(स्वामिन्! जय! विजयी भव!)

वादार्थागत-सर्वज्ञ-बाल-संन्यास-दायक।
शारदा-मठ-मेरु-श्री-योगलिङ्गाभिषेचन ॥ २७॥

सोपान-पञ्चकोद्घोष-कृत-शिष्यानुशासन ।
सत्यव्रत-समाख्यात-काञ्च्यन्तरित-विग्रह॥ २८॥
(स्वामिन्! जय! विजयी भव!)

काञ्चीपुराभरण-कामद-कामकोटि-पीठाभिषिक्त वर-देशिक-सार्वभौम।
सार्वज्ञ्य-शक्त्यधिगताखिल-मन्त्र-तन्त्र-चक्र-प्रतिष्ठिति-विजृम्भित-चातुरीक॥ २९॥

(स्वामिन् ! जय ! विजयी भव !)

❀❀❀

- सम्मान्यैः ब्रह्मश्री-प्रान्त्यङ्गरै-सुब्रह्मण्यशास्त्रिभिः पूर्वं सङ्कलिता आचार्यप्रशस्तिः। तैः टिप्पण्यादिभिः समलङ्कृते, तच्छिष्यैः शास्त्रचिन्तामणि-रामकृष्णशास्त्रिभिः सम्पादिते ब्रह्मसूत्रभाष्यपुस्तके श्रीमच्चन्द्रशेखरेन्द्रसरस्वतीश्रीपादानां षष्ट्यब्दपूर्त्यवसरे (१९५४ लौकिकाब्दे) प्रकाशिते अन्तर्भाविता सा।
- श्रीशङ्करभक्तजनसभया प्रकाशिते अद्वैताक्षरमालिकायाः द्वितीयसंस्करणपुस्तके (१९७८ लौ०) अपि एतादृशः सङ्ग्रहः प्रकाशितः।
- शिमिळि-वेङ्कट-राधाकृष्णशास्त्रिभिः भगवत्पाद-प्रशस्ति-मकरन्दः (१९८० लौ०) तदुपरि भगवत्पाद-प्रशस्ति-मञ्जरी च (२००९ लौ०) प्रकाशितौ।

एतानि आधृत्य सङ्कलितः पद्यसङ्ग्रहः ब्रह्मश्री-प्रान्त्यङ्गरै-शास्त्रि-वर्य-शिष्याणां ब्रह्मश्री-मणि-द्रविड-शास्त्रिणाम् अन्तेवासिना, श्री-कामकोटि-पीठाधीश्वराणाम् आज्ञया भगवत्पाद-चरित-विषये ब्रह्मश्री-राधाकृष्ण-शास्त्रिणां मार्गदर्शनं प्राप्तवता, तेषामेव आज्ञया कामकोटि-पीठ-परम्परागत-श्री-सदाशिव-ब्रह्मेन्द्र-सन्निधि-वास्तव्येन श्रीरमणशर्मणा, तेषामेव आज्ञया पुनः यथामति संशोध्य प्रकाशितः।

❀❀❀